

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 751/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť E. I., T., a R. I., T., zastúpených JUDr. T. S., T., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uznesením sp. zn. 6 Tos 42/2013 z 28. marca 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. I. a R. I. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2013 doručená sťažnosť E. I. a R. I. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 6 Tos 42/2013 z 28. marca 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplynulo, že sťažovatelia boli rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 140/00 z 19. júla 2001 spolu s obžalovaným J. K. uznaní vinnými pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin poškodzovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 256 ods. 1 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na tam uvedenom skutkovom základe. Za to boli sťažovatelia odsúdení na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, pričom súd im výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 42 mesiacov.

3. Krajský súd ako odvolací súd odvolanie sťažovateľov proti uvedenému rozsudku okresného súdu zamietol uznesením sp. zn. 3 To 259/01 z 8. novembra 2001.

4. Sťažovatelia v sťažnosti následne uviedli, že uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Nt 42/2012 z 3. januára 2013 bol nimi podaný návrh na obnovu konania v ich pôvodnej trestnej veci (sp. zn. 5 T 140/00) zamietnutý a ich sťažnosť bola uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 42/2013 z 28. marca 2013 zamietnutá. Podľa názoru sťažovateľov došlo napadnutým uznesením krajského súdu k porušeniu ich označených práv a svoju sťažnosť v podstatnom odôvodnili takto:

„Ako vyplýva z veľmi stručného odôvodnenia napadnutého uznesenia Okresného súdu Trnava, súd okrem zadováženia a oboznámenia spisového materiálu vo veci 5T 140/00 a Okresného súdu Trnava 11C/83/2011 a tiež obsahu ďalšieho spisového materiálu zistil, že podľa doplneného odpisu z registra trestov sa E. I. a R. I. z uloženého trestu odňatia slobody vo veci 5T 140/00 osvedčili dňom 08.05.2006 a na oboch sa hľadí, akoby neboli odsúdení.

Na verejnom zasadnutí obaja odsúdení zotrvali na prednese svojho obhajcu, zdôraznili, že J. K. bol zadĺžený a mal záujem práve takýmto spôsobom zlikvidovať svoje dlhy a preniesť ich na manželov I. Vo veci bol vypočutý aj svedok J. K., ktorý uviedol, že vo

veci 5T 140/2000 bol právoplatne odsúdený a následne aj z výkonu trestu podmiennečne prepustený.

Prokurátorka navrhla Návrh na obnovu konania zamietnuť, pretože ako svojprávne subjekty si museli byť vedomí dôsledkov, ktoré môžu znamenať ich postup. Dva roky po uzavretí pôžičky podpísali fiktívny dlh, čím znížili možnosť uspokojenia pohľadávky voči ich osobám.

Okresný súd dospel k záveru, že v predmetnej veci neboli produkované žiadne nové skutočnosti, ktoré sú podmienkou pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.. Obaja odsúdení uložené tresty odňatia slobody už vykonali, bolo rozhodnuté, že sa osvedčili a hľadí sa na nich z trestnoprávneho hľadiska, akoby neboli odsúdení. Z tohto dôvodu neboli zistené ani podmienky na obnovu konania, a preto súd návrh oboch navrhovateľov zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. Por...

Uznesením Krajského súdu v Trnave bola naša sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietnutá. Ako vyplýva z odôvodnenia citovaného uznesenia Krajského súdu v Trnave, na základe našej sťažnosti preskúmal odvolací súd podľa § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia a zistil, že súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci správne a v súlade so zákonom.

V rámci veľmi stručného odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že tvrdenie uvádzané v dôvodoch na povolenie obnovy konania o tom, akú úlohu vo veci zohrával J. K. sú už tiež momentálne nepodstatné. I on bol právoplatne odsúdený a z výkonu trestu už podmiennečne prepustený. Je faktom, že žiadne nové skutočnosti dôležité na povolenie obnovy konania produkované neboli.

Z citovaného odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trnave naprosto jasne vyplýva, že ani odvolací súd si neuvedomil význam Čestného prehlásenia J. K. zo dňa 25.04.2008, na ktorom bol postavený náš návrh na povolenie obnovy konania a ktoré je diametrálne odlišné v porovnaní s tvrdením J. K. v rámci základného trestného konania vedeného na Okresnom súde Trnava, č.k. 5T/140/00 - ktoré J. K. poskytol až po jeho právoplatnom skončení (5T/140/00) a v ktorom nás úplne vyviňuje.

Aj odvolací súd podcenil význam svedeckej výpovede Z. K., manželky J. K., ktorá až po právoplatnom skončení trestného konania OS Trnava, č.k. 5T/140/00 prvýkrát v inom

konaní na Krajskom súde v Trnave, č.k. 19Cb/311/00 vypovedala tak, že našu vinu úplne spochybnila.

Odvolací súd tak pochybil v ustanovení § 176 ods. 2 Tr. poriadku, § 394 ods. 1 Tr. por., § 398 ods. 1 Tr. poriadku a svojim postupom porušil naše základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj naše právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

5. Sťažovatelia ďalej v sťažnosti poukazujú na rozhodujúce okolnosti (uzavretie fiktívnej kúpnej zmluvy, úver z banky, sfalšované potvrdenie o výške príjmu ručiteľa, nesplácanie úveru banke, uznanie ďalšieho neexistujúceho záväzku etc.), ktoré boli skutkovým základom pre pôvodný právoplatný rozsudok o ich vine. Následne poukazujú na to, že ich na všetky ich úkony naviedol spoluobžalovaný J. K., ktorému dôverovali, keďže boli príbuznými, a že pre nesplácanie úveru stále čelia exekúcii.

6. Sťažovatelia v označených súvislostiach iniciovali aj ďalšie civilné konania, a to konanie o neplatnosť dohody o vyhlásení o uznaní dlhu a súhlase dlžníkov s exekúciou (žaloba sťažovateľov bola právoplatne zamietnutá rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 83/2001 z 28. apríla 2008 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 224/2008 z 29. decembra 2008), a následne konanie o určenie, že nie sú úverovými dlžníkmi z úverovej zmluvy (žaloba sťažovateľov bola právoplatne zamietnutá rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 9 C 195/2010 z 18. januára 2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 38/2011 z 12. júla 2012).

7. Až následne, to znamená po vyhlásení potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu v konaní o určenie, že nie sú úverovými dlžníkmi, sťažovatelia podali na okresnom súde návrh na obnovu konania z 25. júla 2012, na odôvodnenie ktorého predložili ako dôkaz čestné vyhlásenie J. K. z 25. apríla 2008, kde tento podľa ich názoru „zásadne zmenil postoj k celej veci a vyrukoval s pravdou von... podrobne vysvetľuje ako nás zneužil a s kým komplikované transakcie pripravoval a ako boli prerozdelené úlohy“. Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že dôvodom na podanie návrhu na obnovu konania bol záver vyslovený

v rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 38/2011 z 12. júla 2012, v zmysle ktorého je tento podľa § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku viazaný právoplatným trestným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 140/00 z 19. júla 2001.

8. V petite sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Súčasne žiadali, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť nimi napadnutého uznesenia krajského súdu a priznal im náhradu trov konania.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo všeobecnosti platí, že ústavný súd je zdržanlivý, pokiaľ ide o zásahy do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V trestných veciach to zvyrazňujú čl. 50 ods. 1 v spojení s čl. 142 ods. 1 ústavy tým, že stanovujú všeobecné súdy ako jediné oprávnené rozhodovať o vine a treste za trestné činy. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov (vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných

ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval uznesenie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu, ktorým tento ich návrh na obnovu konania zamietol.

12. Krajský súd na vlastné odôvodnenie napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol:

„Napadnutým uznesením okresný súd zamietol návrh odsúdených na obnovu konania... Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v predmetnej veci neboli produkované žiadne nové skutočnosti, ktoré sú podmienkou pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku...

Súd sa oboznámil so spisovým materiálom vo veciach sp. zn. 5T 140/00 a 11 C 83/2001, tiež ostatný spisový materiál a doplnené odpisy z registra trestov. Argumenty uvádzané v návrhu na povolenie obnovy konania boli v danej veci irelevantné.

Na základe sťažnosti odsúdených preskúmal krajský súd správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie predchádzajúce tomuto výroku, a tak zistil, že súd I. stupňa rozhodol v predmetnej veci správne a v súlade so zákonom.

Tvrdenie uvádzané v dôvodoch na povolenie obnovy konania o tom, akú úlohu zohrával vo veci J. K. sú tiež už momentálne nepodstatné, i on bol právoplatne odsúdený a z výkonu trestu už podmiennečne prepustený. Je faktom, že žiadne nové skutočnosti dôležité na povolenie obnovy konania produkované neboli...

Pretože krajský súd nezistil žiadny dôvod na zmenu alebo zrušenie ktorejkoľvek časti napadnutého uznesenia, sťažnosti odsúdených ako nedôvodné zamietol.“

13. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu charakterizuje stručnosť nielen v opise relevantných skutkových okolností, ale aj v právnej argumentácii vedúcej k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľov. Na strane druhej však ústavný súd najmä vzhľadom na predmet konania a rozhodovanie krajského súdu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je aj napriek stručnosti jeho dôvodov stále ústavne akceptovateľné. Krajský súd totiž sťažovateľom síce stručne, ale zároveň jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v ich prípade podmienky na obnovu konania splnené neboli

a prečo bol potom postup a rozhodnutie okresného súdu, ktorým bola ich žiadosť o obnovu konania zamietnutá, v súlade so zákonom. V uvedenej časti odôvodnenia uznesenia uviedol dôvody, pre ktoré sťažnosť sťažovateľov zamietol. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľov nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil ich označené práva.

14. Aj napriek tomu, že ústavnému súdu v zásade neprislúcha posudzovať, či v prípade sťažovateľov boli alebo neboli splnené podmienky obnovy konania, pretože táto právomoc prislúcha výlučne všeobecným súdom, v reakcii na dôvody sťažnosti považuje za vhodné pripomenúť:

14.1. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Obnova konania je takto v trestnom konaní mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je spôsobilý vyvolať zmenu alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia. Predstavuje zákonom povolenú odchýlku od zásadnej požiadavky, ktorou je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí. Obnova konania však nie je generálne použiteľná a možno ju povoliť len vo výnimočných prípadoch, čo vyplýva aj z jej štrukturálneho zaradenia medzi mimoriadne opravné prostriedky. Ich idea totiž vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Účelom zakotvenia obnovy konania do systému mimoriadnych opravných prostriedkov je umožniť nové trestné konanie s novým rozhodnutím vo veci, v ktorej sa konanie už skončilo právoplatným rozhodnutím. Obnova konania má takto

umožniť, aby došlo k náprave skutkových omylov, z ktorých sa pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzalo.

14.2. Právu na spravodlivý proces garantovanému v čl. 6 ods. 1 dohovoru zodpovedá na vnútroštátnej úrovni ústavou garantované právo na súdnu ochranu vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy. V zmysle tohto článku sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Článok 51 ods. 1 ústavy ustanovuje, že domáhať sa práva na súdnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Z uvedeného potom možno vyvodiť, že strana trestného konania sa môže domáhať práva na súdnu ochranu spočívajúcu in concreto v práve podať návrh na obnovu konania len v medziach Trestného poriadku, ktorý upravuje postup pri uplatnení tohto práva. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vtedy, ak koná v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi konanie pred súdom (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, IV. ÚS 36/04). Súčasťou práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) je teda právo žiadať o obnovu konania, nie však právo, aby súd návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel.

15. V okolnostiach prípadu považuje ústavný súd za vhodné zvýrazniť, že podľa záverov pôvodného odsudzujúceho rozsudku okresného súdu (sp. zn. 5 T 140/00) v spojení s uznesením krajského súdu (sp. zn. 3 To 259/01) sa sťažovatelia ako obžalovaní (neskôr odsúdení) k spáchaniu trestnej činnosti v podstate priznali s tým, že v čase realizácie predmetných úkonov (fiktívna kúpna zmluva, zmluva o úvere, uznanie neexistujúceho záväzku...) si neuvedomovali možné následky ich konania. Spoluobžalovaný J. K. jednoznačne mal na súdnej trestnej činnosti väčší podiel (čo sa okrem iného prejavilo aj vo vyššom treste) a v podstate dával pokyny sťažovateľom, čo a ako majú podpísať. Táto skutočnosť deklarovaná okrem iného aj v jeho čestnom vyhlásení z 25. apríla 2008 (ktoré aj podľa názoru ústavného súdu nijako zásadne nemodifikuje skutkový stav zistený v pôvodnom trestnom konaní), nielenže nezbavuje sťažovateľov ich trestnej zodpovednosti, ale nemôže viesť ani k tomu, že by toto malo byť považované za taký zásadný a súdu skôr

neznámy dôkaz, ktorý by mohol odôvodniť nové rozhodnutie o ich vine, resp. nevine, ktorej sa dovolávajú.

16. V okolnostiach prípadu je totiž rovnako zjavné, že sťažovatelia uplatňujú všetky právne prostriedky na ochranu svojich práv s cieľom vyhnúť sa exekúcii na ich majetok (body 5, 6 a 7 odôvodnenia tohto uznesenia) ako dôsledku nesplácania úveru banke. Čestné vyhlásenie J. K. z apríla 2008 použili ako dôvod na obnovu trestného konania až v roku 2012, teda po tom, ako im bolo známe právoplatné rozhodnutie civilného súdu v konaní o neplatnosť dohody o vyhlásení o uznaní dlhu a súhlase dlžníkov s exekúciou a taktiež im bolo známe, že civilný súd zamietol aj ich žalobu, ktorou sa domáhali určenia, že nie sú úverovými dlžníkmi z úverovej zmluvy.

17. V kontexte všetkých okolností pôvodnej trestnej veci sťažovateľov a nimi formulovaných dôvodov na povolenie obnovy konania preto nemohol krajský súd napadnutým uznesením zasiahnuť do ich označených práv, čo bolo dôvodom na odmietnutie ich sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných procesných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu (v spojení s výkladom okresného súdu, ktorý návrh na obnovu konania zamietol) takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia krajského súdu a vrátenie vecí na ďalšie konanie, náhrada trov konania). Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o navrhovanom odklade vykonateľnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013